

[Aksel Møller.]

parat, en slags tordenkile, som er til hans specielle rådighed, og som han udslynger med megen iver, når han mener, det er den taktisk rigtige måde at gribe diskussionen an på.

Man hørte f. eks. denne forargelse i den højtærede stats- og udenrigsministers tale i går, da han spurgte mig, om det konservative folkeparti nu er ved at anvende landets forsvarsanliggender i partipolitisk tjeneste. Jeg tror nok, man kan sige, at der hos de socialdemokratiske medlemmer af tinget ikke var et øje tørt ved tanken om det brud på al anstændighed, som det konservative folkeparti var i færd med at begå, når det nu ville anvende forsvarsanliggender i partipolitisk tjeneste. Må jeg have lov til at sige, at den højtærede stats- og udenrigsminister også har det til sin rådighed i sit brede register, at han evner at give udtryk for, at han alene ved, hvad der er forsvarligt og landsgavnligt i en sag, og er i stand til straks at se hos sin modpart, hvorledes denne modpart tilsidesætter hensynet til denne forsvarlighed og til det, der er landsgavnligt. I begge henseender virker imidlertid den højtærede stats- og udenrigsministers forargelse i alt fald på mig forloren.

Jeg har et minde, der går nogle år tilbage i tiden, om en af de mest forbløffende politiske oplevelser, jeg har været vidne til; den fandt sted her i tinget. Den højtærede stats- og udenrigsminister var da ordfører for socialdemokratiet, og i en storpolitisk debat den 8. maj 1953 erklærede han, at regeringen — den forrige udmærkede regering — ikke kunne regne med socialdemokratiske støtte, medmindre støtte også kunne gives fra de radikale, i udenrigs- og forsvarspolitisk henseende. Jeg har aldrig i mit liv hørt et sådant misbrug af landets udenrigspolitik og forsvarspolitik. Den højtærede stats- og udenrigsminister vidste dengang meget vel, at det, han sagde, betød, at forsvarspolitikken og udenrigspolitikken i de måneder, der gik frem til septembervalget, var udleveret til de radikales kontrol, til dem, der var modstandere af NATO-politikken, kritikere af det forsvar, som skulle opbygges på grundlag af NATO-politikken. Den højtærede stats- og udenrigsminister er, siden den begivenhed fandt

sted, efter min mening det menneske her i salen, som har den mindste moralske berettigelse til at bebrejde andre, at de anlægger indenrigspolitiske synspunkter på spørgsmål af denne karakter.

Det har forarget den højtærede stats- og udenrigsminister, at jeg har karakteriseret hans forsvarsnedskæring som værende partipolitisk bestemt og som mindende mig om situationen i et auktionslokale. Det har forarget den højtærede stats- og udenrigsminister, som altså også forstår at vælge tidspunkterne for forargelsen. Må jeg have lov til at sige, at hvis der nu ikke havde været nogen partipolitisk hensigt bag denne nedskæring, hvis det nu havde været den høje regerings virkelige agt ud fra et sagligt finansielt synspunkt at sige til om forsvarsudgifterne, kunne den høje regering så ikke have båret sig ad på en måde, så det var blevet klart?

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen mindede for et øjeblik siden om de partier, der stod sammen om NATO-politikken og naturligvis dermed også om det forsvarsprogram, som er denne politikks indhold.

Må jeg have lov til at spørge: havde det ikke været rimeligere, hvis den højtærede stats- og udenrigsminister ville undgå blot skæret af mistanke for at handle af partipolitiske grunde, om han havde henvendt sig til sine allierede i denne sal om denne sag og til dem sagt: jeg er nu kommet i den situation, at efter min bedste overbevisning er det nødvendigt at nedsætte disse udgifter; men på hvilket tidspunkt og under hvilke omstændigheder traf den højtærede stats- og udenrigsminister sine afgørelser? Han traf dem på et tidspunkt, da de konservative medlemmer i finansudvalget gennem uger havde siddet og forsvaret den højtærede forsvarsminister hr. Poul Hansens forsvarsbudget over for radikal kritik og radikale krav om nedskæringer, og en morgenstund fandt de sig svigtet, ikke af forsvarsministeren, som de sandelig ikke bebrejder noget — de kender hans indstilling til disse ting — men af den højtærede forsvarsministers chef.

Den højtærede forsvarsministers tale på socialdemokratiets kongres i januar i år havde givet os det indtryk, at der nu ikke ville være nogen politisk konkurrence om forsvarsbevillingerne, men at de alene ville